

Dat was Pim Gras, dit is NOS-Jazz, H III. Nu Mdr met: De Geschiedenis van de Jazz, deel 18.

laat 1 Charles Pierce and his Orchestra: China Boy (Wintree, Boutelje)
B/1 - 2:26 - Byg 529.055

In Chicago begon in de tweede helft van de jaren twintig een groep blanke musici een stijl te ontwikkelen die een eigen gezicht kreeg, in vergelijking met de New Orleans Rhythm Kings en formaties met cornettist Muggsy Spanier ook uit de eerste helft van die twintiger jaren, die King Oliver als voorbeeld hadden genomen. De melodische lijnen van de blazers liepen wat ^llosser door elkaar dan in de New Orleans jazz, en de geïmproviseerde solo was op zijn minst even belangrijk als dat ensemble^lspel. Ook ~~het~~ de ritmesectie, (piano, banjo of gitaar, tuba of bas, en drums), speelde lossier dan in de oudere New Orleans bands met hun strakke beat, vier tellen in de maat. De muziek die u net hoorde was er een voorbeeld van: "China boy" door de band van Charles Pierce, omstreeks februari 1928 opgenomen voor Paramount. Muggsy Spanier en Dick Fiege speelden trompet, Frank Teschemacher was de klarinettist, leider Charles Pierce-alt, en Ralph Rudder-tenorsaxofoon. Verder Dan Lipscomb-piano, Stuart Branch-gitaar, Johnny Mueller-bas en Paul Kettler-drums. Frank Teschemacher was 14 maart 1906 in Kansas City geboren, maar ^lgroeide op in Chicago waar hij de Austin High School bezocht en daar met een aantal vrienden een orkest formeerde. Met o.a. cornettist Jimmy McPartland, tenorsaxofonist Bud Freeman en drummer Dave Tough. Op 4 april 1928 speelde hij klarinet in een voor de grammofoonplaat samenstelde groep die de Chicago Rhythm Kings werd genoemd, en net als de band van Pierce ~~de~~ specifieke blanke Chicago jazz laat horen. Dit zijn de musici: Muggsy Spanier-cornet, Frank Teschemacher-klarinet, Mezz Mezzrow-tenorsaxofoon, Joe Sullivan-piano, Eddie Condon-banjo, Jim Lannigan-bas en Gene Krupa-drums. En dit is het puur instrumentale stuk: "I've found a new baby".

laat 2 Chicago Rhythm Kings: I've found a new baby (Spencer Williams)
A/1 - 3:08 - Brunswick BL 58017

"I've found a new baby" van Spencer Williams door de Chicago Rhythm Kings. Dit was het tweede bij deze session opgenomen stuk, in het eerste werd gezongen door Red McKenzie: "There'll be some changes made".

laat 2 Chicago Rhythm Kings: There'll be some changes made (Overstreet,
A/2 - 2:52 - idem Higgins)

"There'll be some changes made", de Chicago Rhythm Kings op 4 april 1928 voor Brunswick met Red McKenzie-zang, Muggsy Spanier-cornet, Frank Teschemacher-klarinet, Mezz Mezzrow-tenorsaxofoon, Joe Sullivan-piano, Eddie Condon-banjo, Jim Lannigan-bas en Gene Krupa-drums. Het merendeel van deze musici ging later naar New York waar Eddie Condon de centrale figuur ^{was} in deze soort jazz, ~~was~~ die hij tot zijn dood in 1973 zou blijven spelen. Teschemacher maakte het niet mee, hij kwam 1 maart 1932 bij een auto-ongeluk in Chicago om het leven.

Ben Pollack, die in Chicago bij de New Orleans Rhythm Kings drummer was geweest, formeerde in 1926 een jazzachtig dansorkest, althans: altsaxofonist Gil Rodin deed dat voor hem. Later ging de band naar New York waar een aantal van Pollack's musici bekend tot zeer beroemd zou worden. Oorspronkelijk speelde hij/zelf drums, later beperkte Pollack zich tot zingen en dirigeren. 5 maart 1929, bij een session voor Victor met zijn Central Park Hotel Orchestra, zaten in de band o.a. cornettist Jimmy McPartland en drummer Ray Bauduc, de solisten waren klarinettist Benny Goodman en trombonist Jack Teagarden.

laat 3 Ben Pollack a/h Central Park Hotel Orchestra: My kinda love (Jo Trent)
A/4 inf. na zang op tmb - 1:50 - RCA LPM 528

"My kinda love", Ben Pollack's band op 5 maart 1929 in Chicago nog, Jack Teagarden-trombone, Benny Goodman-klarinet. Waar de blanke musici in Chicago eigenlijk geen gelegenheden hadden om vrijelijk hun soort jazz te spelen -vandaar die trek naar New York rond 1929- lag dat in het zwarte ghetto in ^{het} zuiden van de stad heel anders. Het zwarte publiek had belangstelling voor ~~xxxxxxx~~ jazz en ~~was~~ geen enkele moeite te dansen op de pure, non-commerciële vorm daarvan.

In de Apex Club werd het orkest geleid door de New Orleans klarinettist Jimmy Noone en hij speelde geen New Orleans jazz. Op ~~xxxxxxx~~ 3 augustus ~~1928~~ was hij voor Vocalion in de studio met Joe Poston-altsaxofoon, Earl Hines-piano, Bug Scott-banjo, Lawson Buford-tuba en Johnny Wells-drums. Een van de stukken: de Earl Hines compositie "My Monday date".

plaat 4 Jimmy Noone's Apex Club Orchestra: My Monday date (Earl Hines)
A/5 - 2:59 - Brunswick 349 500 DXY

"My Monday date" met Earl Hines, die op 12 december '28 voor Okeh twee soli opnam. ~~De~~ ^{De} titel "57 varieties" is een woordspeling met zijn achternaam en de ~~xxxxxxx~~ slogan van de sandwich-spread firma Heinz.

plaat 5 Earl Hines: 57 varieties (Earl Hines)
A/3 - 3:07 - CBS 63 364

"57 varieties", Chicago, 12 december 1928, door de vader van het moderne jazzpianospel, Earl Hines. Hij was toen druk aan het repeteren met een eigen orkest waarmee hij eind december in de Grand Terrace Ballroom zou beginnen, vandaar dat Jimmy Noone op 27 december voor Vocalion met een andere pianist kwam: Alex Hill, die dezelfde maand arrangementen gemaakt had voor stukken die Louis Armstrong met zijn Savoy Ball Room Five opnam. Noone, Poston en Cobb zingen in "It's tight like that".

Jimmy Noone a/h Apex Club Orchestra: It's tight like that (Thomas A. Dorsey, Whitaker, Mel Stitzel)
2:44 - Vocalion V 1007

Dat was de tweede take van "It's tight like that", 27 december ~~1928~~ 1928 voor Vocalion met George Mitchell-cornet, leider Jimmy Noone-klarinet, Joe Poston-altsaxofoon, Alex Hill-piano, Junie Cobb-banjo, Bill Newton-tuba en Johnny Wells-drums. Alex Hill was een van de betere pianisten in Chicago, 30 maart 1929 nam hij voor Vocalion o.a. deze solo op: "Stompin' 'em down".

Alex Hill: Stompin' 'em down (Alex Hill)
2:33 - Vocalion V 1027

"Stompin' 'em down", pianist Alex Hill met drummer Johnny Wells op 30 maart 1929. Diezelfde maand maakte trompettist Jabbo Smith platen voor Brunswick, daar hoort u volgende keer van. Dit was deel 18 in De Geschiedenis van de Jazz, Mdr.

Jabbo Smith a/h Rhythm Aces: Take me to the river (Robinson)
A/2 - 2:52 - Coral 94 207 EPC

